

strække sig videre med Hensyn til Afskrivningerne. Det er altid kedeligt, naar man ikke opnaar alt det, man ønsker, og Forholdet har ogsaa, som den ærede Ordfører nævned, været det, at enkelte Udvalgsmedlemmer have ment, at man kunde gaa noget videre, end det er sket, i Lempelser for de paagældende. Men der er den Omstændighed — det vil jeg gerne sige her —, at den om Sagen nedsatte Kommission, der har gjort et dygtigt og stort Arbejde, har ment, at de paagældende ikke have noget som helst retligt Krav paa overhovedet at faa nogen Afskrivning, og det er vel ogsaa yderst tvivlsomt, om de overhovedet have noget saadant Krav. Under alle Omstændigheder ere de paagældende ikke selv mødte med blot nogenlunde Bevis for, at de have et saadant Krav. Hvis de vare mødte med et tilnærmelsesvis Bevis derfor, tvivler jeg ikke om, at baade den højtærede Minister og Udvalget vilde have strakt sig videre, end de have. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Side af Sagen, hvad der vilde føre alt for vidt, men jeg vil kun sige paa mit Partis Vegne, at vi under de foreliggende Omstændigheder kunne give det fra Udvalget foreliggende Forslag vor Tilslutning.

L. Pedersen: Der er ikke for mig videre Grund til at dvæle ved nogen af de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser, idet der nu af de to foregaaende Talere er gjort Rede for de eneste Punkter, hvorom der har været nogen Divergens i Udvalget, og jeg indser ikke, at der kan komme noget som helst ud af at optage en længere Drøftelse herom. At ikke alle Afgiftsydere ere lige fornøjede med de Resultater, der opnaas ved Lovforslaget, følger af sig selv, andet kunde man naturligvis ikke vente, men jeg tror at turde sige, at de allerfleste af de Afgiftsydere, hvis Forhold det her drejer sig om, ville være ret veltilfredse med, at Lovforslaget gennemføres i den foreliggende Skikkelse, og da man dog vel hovedsagelig maa tage Hensyn til, at de fleste kunne være tilfredse med Lovforslaget, selv om nogle enkelte ere gnavne over det, vil jeg ogsaa anbefale, at dette Lovforslag gaar gennem dette Ting, akkurat som det er forelagt. Vi have naturligvis i Udvalget maattet bøje os noget mod hinanden, og jeg gaar ud fra, at som Lovforslaget foreligger fra Finansministeren og med Tilslutning fra Udvalget, vil det kunne passere. Jeg skal

hermed anbefale Lovforslaget uforandret til Vedtagelse.

Johan Knudsen: Ved denne Sags første Behandling omtalte jeg den indgaaende, for saa vidt den angaar den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. Det foreliggende Lovforslag er det samme som det i Fjor fremsatte, og jeg skal derfor indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger. Den højtærede Finansminister har udtalt, at Lovforslaget nærmest er et Udslag af Statskassens daarlige Samvittighed; det skulde raade Bod paa, at der er faret frem med en for haard Haand, og at der var visse Forudsætninger, som fra Statskassens Side ikke ere opfyldte korrekt. Men netop naar et saadant Synspunkt anlægges, mener jeg, der kunde have været Grund til i højere Grad, end sket er, at tage Hensyn til de mod Arvefæsterne i Frederiksborg Amt gennem Tiderne skete Uretfærdigheder. Jeg kan ikke se rettere, end at den ved Arvefæsteskøderne hjemlede Skattefrihed ikke er overholdt, og at man ved ikke at faa Ret til at afløse Degnetienden efter Lov af 15. Maj 1903 er gaaet Glip af et Statstilskud paa over 200,000 Kr. Jeg skal ikke skønne over, hvorvidt der foreligger et juridisk Krav, men netop fordi dette Lovforslag skulde gøre tidligere Tidens Uret god igen, kan der ikke vel anlægges et strengt juridisk Synspunkt. Hvad angaar Inddragelsen af de tidligere Jordebogskasser og Domænerne ydede Tilskud, maa jeg bemærke, at disse dog i lang Tid have været givne, og Inddragelsen har medført forøgede Skatter. Med Hensyn til de specielle Nedsættelser af Havrelandgilden i Hørsholm Distrikt med 20 pCt. og Høhoverivederlaget i Frederiksborg Distrikt med 30 pCt. kan jeg ikke andet end beklage, at man ikke er gaaet til yderligere Nedsættelse. For Havrelandgildens Vedkommende indrømmer Kommissionen, at der ikke kan rejses Diskussion om, at den i 1771 foretagne Forandring af Landgilden var uberettiget, og anslaar den mod Arvefæsterne øvede Uret til gennemsnitlig 37 pCt. Man kan altsaa ikke vente, at Arvefæsterne skulle være tilfredse med 20 pCt. Imidlertid har det samlede Udvalg jo indstillet Lovforslaget uforandret til Vedtagelse, og som Stillingen er, skal jeg heller ikke nægte det min Stemme.

Dinesen: Jeg skal kun sige et Par Ord om den foreliggende Sag i min Egen-